

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea.

ABONAMENTE:
Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei

Nr. 3084/1941.

ORDIN

pentru rugăciune în timp de războiu.

Pe tot timpul cât țara noastră se va afla în războiu, P. C. Preoți vor roști în genunchi, după rugăciunea amvonului, la fiecare Sf. Liturghie următoarea rugăciune:

Doamne, Dumnezeu nostru, Cel ce ai ascultat pre Moisi când a întins el către Tine mâinile sale, și ai întărit pre poporul lui Israil asupra lui Amalic; Cea ce ai intrarmat pe Isus Navi spre războiu, și ai poruncit soarelui să stea în loc până ce a biruit pe Amorei; Tu și acum, Stăpâne Doamne, auzi-ne pre noi cei ce ne rugăm Ție, și întărește cu puterea Ta pe Prea Înălțatul și de Hristos iubitorul Regele nostru Mihai I, binecuvintează urmele Lui și incununează-L cu biruință asupra celor protivnici. Întărește cu puterea Ta domnia Lui. Trimite din ceruri pre Ingerul Tău care să păzească și să întărească oștirea Lui în războiu, și s'o izbăvească de foamete, de pagubă, de foc, de sabie și de năvălirea vrăjmașilor. Dă lor, Doamne, toate cele ce sunt spre mântuire, împreună călătorind cu dânșii pe uscat și pe ape, și întru toate povățuindu-i și sprijinindu-i cu dreapta Ta cea tare în războaie. Că a Ta este stăpânirea, împărăția și puterea, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor, Amin.

Arad în 23 Iunie.

† ANDREI
Episcop.

Războiul sfânt împotriva bolșevismului

Duminecă dimineața, în 22 Iunie 1941, a început războiul Germaniei, României și Finlandei împotriva Rusiei bolșevice. Armatele germano-române luptă înfrățite sub comanda marelui general creștin Ion Antonescu Conducătorul Statului Român, care în proclamația adresată poporului român numește campania aceasta glorioasă: războiu sfânt. Nu se putea o numire mai potrivită, pentru că nu există în toată istoria lumii o misiune armată mai înaltă, decât cea pe care o îndeplinește acest războiu.

De 24 ani Rusia geme sub teroarea bolșevismului ateu. De 24 ani se duce un războiu diavolesc împotriva așezămintelor sfinte ale omenirii, împotriva religiei și împotriva familiei.

De 24 ani revoluția bolșevică dărâmă bisericile, ucide creștinii, profanează altarele și luptă prin mijloacele cele mai sângeroase împotriva creștinismului.

Dar acțiunea bolșevismului revoluționar și criminal nu s'a limitat numai între hotarele republicilor sovietice. Ea s'a întins în lumea întreagă. Pretutindenți s'a vânturat ideologia comunistă și s'a propagat: lupta anarhică împotriva statelor și a claselor sociale, lupta împotriva religiei și a familiei, lupta împotriva legilor, împotriva proprietății, împotriva principiilor și moravurilor creștine. 24 ani acțiunea aceasta a terorizat, sub forma unei noi barbarii, lumea, cultura și civilizația creștină.

Așa încât, războiul nostru actual nu se poartă numai pentru revendicări teritoriale, pentru a readuce la sânul Patriei-mame pe Români bucovineni, basarabeni și transnistrieni, sau pentru a restaura granițele străvechi ale Moldovei. El este un războiu sfânt, războiul dintre David și Goliat, dintre creștinism și bolșevism, dintre Hristos și Antihrist; e războiul împotriva lui Ahab care a furat via și a vărsat sângele lui Nabot, e războiul împotriva fiarei apocaliptice care a supt sângele martirilor și a spurcat altarele bisericilor; e războiul pentru cultura creștină a Europei, pentru așezările creștine ale popoarelor, pentru primatul spiritualității creștine și pentru nimicirea dușmanilor lui Dumnezeu.

În lupta aceasta, de cruciați, noi nu facem altceva decât ne așezăm din nou pe linia misiunii istorice a neamului românesc. Ne aflăm pe urmele marilor noștri voievozi, atleți ai lui Hristos și apărători ai creștinătății și împlinim o misiune providențială de protectori ai civilizației europene.

De când s'au ivit pe arena istoriei, Românii s'au ivit cu rolul de a sta în calea răutăților, la răscrucea dintre hoardele păgâne ale barbariei cuceritoare și dintre popoarele creștine, creatoare și conservatoare de cultură și de așezăminte salvatoare pentru omenire. Când au putut, le-au oprit; când nu le-au putut opri valurile lor au trecut peste trupurile și mormintele noastre ca apa peste pietri și ca vântul peste Carpați, fără să ne poată clinti din rolul

de sentinelă a creștinătății la porțile Răsăritului.

În perspectiva acestor idei și fapte istorice, războiul nostru actual are o însemnătate și o mărime epocală. E cruciada creștinismului împotriva ateismului bolșevic, — cel mai sfânt dintre războaiele religioase ale lumii. Soldații noștri vor restaura Ortodoxia în Rusia; vor elibera pe creștini din temnițe și din surghiun, vor preda bisericile destinației lor liturgice, vor pune crucile pe turnurile lor, vor deschide rușilor, prigoși și refugiați peste toată fața pământului, căile să se întoarcă acasă; vor aprinde luminile în biserici și în candelere, vor da glas cântecelor sfinte ca să preamărească pe Dumnezeu; vor suna, după îndelungatul lor calvar, clopotele învierii și se va sluji atunci cea mai solemnă și cutremurătoare Liturghie...

Mare și frumoasă misiune ai dat, Doamne, poporului nostru. — Să purtăm războiul sfânt pentru desrobirea fraților și pentru restaurarea Ortodoxiei!

L'am început, Doamne, după datină, în cântecul clopotelor dela toate bisericile din Țară, în genunchi și în rugăciuni de implorare a ajutorului Tău. — Doamne, fii cu noi. Trimite îngerii buni soldaților noștri și har care să le înmulțească și să le întărească virtuțile.

— Precum se stinge fumul să se stingă vrăjmașii noștri și precum se spulberă praful de fața vântului, așa să piară taberile vrăjmașilor din fața ostașilor noștri dreptcredincioși și iubitori de Dumnezeu. Amin.

Păstorul de suflete cu zel apostolesc

(după Dr. Kramer V. trad. de Szany F.)

Folosirea timpului

Dumnezeu ne-a dat viața cea pământească să o folosim pentru preamărirea Lui și pentru mântuirea sufletului nostru. Dacă procedăm așa, atunci fiecare zi și fiecare minut e un mare câștig al nostru pentru viața cea veșnică. Viața cea pământească e mai scurtă decât cea veșnică, însă e mai valoroasă, fiindcă cea din urmă atâră dela felul cum am trăit-o pe cea dintâi. Deoarece nu putem ști clișul când dreptul Judecător ne va chema la Sine, de aceea timpul, pentru fiecare dintre noi, trebuie să fie foarte scump.

Preotul trebuie să se îngrijască nu numai de viitorul său, ci și de acela al enoriașilor săi. Prin urmare, pentru preot timpul trebuie să fie și mai scump. Preotul, întrebuințând bine timpul, din punct de vedere pastoral, ajută semenilor săi să câștige bucuria mării celei eterne.

Dar, cu toate acestea, și preotul poate ajunge, de multeori, în situațiunea primejdioasă de a nu întrebuința timpul, în conformitate cu voința lui Dumnezeu. Întrucât orice ocupațiune serioasă reclamă eforturi de jertfă, care ating neplăcut natura omenească, se poate întâmpla, ba chiar se și întâmplă uneori, că preotul nu se poate hotărî nicidecum pentru astfel de lucrări, și pentru întrebuințarea cum se cuvine a timpului. Lasă lucrurile să-și facă cursul lor obișnuit, mai cu seamă dacă nu obvin anumite împrejurări externe, care să-l silească să-și schimbe atitudinea. Chiar dacă preotul nu s'ar fi cufundat, cu desăvârșire, în marea inactivității, totuși poate fi învinuit, de starea aceasta, când folosește prea mult timp pentru distracții și lucruri de nimică, precum și în cazul când își îndeplinește obligațiunile sale, în mod superficial.

Sf. Apostol Pavel, vorbind despre valoarea timpului, ne spune: „Ca cei înțelepți, răscumpărați vremea” (Ef. 5. 15-16). Ne îndeamnă să privim timpul ca pe o comoară scumpă și să-l folosim, ca atare, pentru dobândirea vieții celei veșnice. Îndesebi, preotul trebuie să folosească timpul, cu cea mai mare conștiințiozitate. Ce s'ar spune, oare, despre un tată, care, prin munca sa, ar putea face mult bine pentru sine, pentru familia sa și pentru semenii săi, dacă el ar munci numai o oră la zi, iar restul timpului l-ar petrece în lenevire? O astfel de purtare ar fi condamnată, desigur, de toată lumea. Dar ce înseamnă această inactivitate, în comparație cu aceea a preotului?

Nespus de mult bine poate face preotul, care credincios îndatoririlor sale, se jertfește, cu toată ființa sa, pentru cauza sublimă a îngrijirii sufletelor; care se pregătește conștiințios pentru predică; care spovedește cu râvnă; care nu uită de bolnavi; care se îngrijește de tineret, de biserică și de serviciile divine, de înființarea societăților religioase; care sacrifică timp destul pentru rugăciune și se silește să-și îmbogățească cunoștințele teologice. Cel ce nu face nimic din toate acestea, în ziua cea îngrozitoare a judecării, fiind apăsător de povara păcatelor, se va cufunda, în prăpastia osândei celei eterne.

„Lenea este perina diavolului”, spune proverbul și mare adevăr se cuprinde în aceste cuvinte. Preotul, care elimină din activitatea sa zilnică ocupațiunile cele serioase și se dedă la comoditate, ajunge, cu timpul, să fie dominat de senzualitate. Ajunge să simtă ură și groază față de orice lucru serios, să-și neglijeze agendele pastorale, sau să le facă cu grabă și superficialitate. Și Doamne, câte lucruri ar trebui și ar fi de dorit să se facă, în anumite comune, pentru preamărirea lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor! Mare folos ar fi, nu numai pentru preot, ci și pentru credincioși, dacă, în locul lecturilor distractive și nefolositoare, preotul s'ar ocupa cu lecturi teologice. Mare binecuvântare ar fi pentru toată biserica, dacă preotul, în orele libere, s'ar ocupa cu rugăciunea și cu exerciții evlavioase. E foarte tristă și deplorabilă viața aceluia preot, care, deși are la îndemână atâtea ocazii potrivite, prin cari, — folosindu-le cum se cuvine, — s'ar putea câștiga comori sufletești nepieritoare, iar pentru semenii săi viața cea veșnică, totuși, în urma unei vieți trândave, și el rămâne sărac și dela alții oprește binecuvântarea cerească. Nu va avea el oare, soarta servului din Evanghelie, care, ascunzând talantul în pământ, l-a făcut să nu rodească?

Trândăvia, deobicei, atrage după sine o

mulțime de păcate și rățaciri, căci ea e o neconștientă ascultare și mulțumire a senzualității. Prin urmare, nu-i de mirat, dacă, în urma trândăviei, senzualitatea se întărește și sfera ei de putere mereu se lărgeste. Nu-i de mirat dacă anumii monștri ai senzualității ca: beția și desfrânarea, încep să strălucească, din ce în ce tot mai tare, în lume.

Păstorul de suflete cu zel apostolesc nu se împrietenește, de loc, cu trândăvia. Precum în toate privințele, așa și în privința folosirii timpului, se călăuzește după voința lui Dumnezeu. Ținând seamă de împrejurări, își alcătuește un program de activitate zilnică, în cadrul căruia își fixează toate ocupațiunile sale. În felul acesta reușește să se ferească, ca atunci, când e vorba să se apuce de vre-un lucru, să nu fie subjugat de capriciu și volnicie, care ușor l-ar putea duce la inactivitate și la pierderea timpului, fără de nici-un folos. Nu folosește prea mult timp pentru distracții și pentru odihnă. Nu se dedă la ocupațiuni de acele, care cad, în afară de sfera sa de activitate, ca să nu facă să suferă, din pricina aceasta, îndatoririle sale pastorale. Aceasta, însă, e o regulă care nu se observă pretutindeni. Sunt preoți cari, din diferite motive, se dedau și la ocupațiuni laterale (stupărit, grădinărit, gospodărie, muzică, pictură etc.) Aceste ocupațiuni se recomandă, mai ales, preoților dela sate, fiindcă sunt prilejuri potrivite pentru recreație și produc o schimbare binefăcătoare, în viața lor monotona. Ele vor fi considerate ca piedici, în activitatea preotului, numai atunci, când s'ar transforma în patimi, și când preotul, risipind prea multă vreme pentru ele, s'ar neglija îndatoririle sale oficiale. Din programul preotului nu-i permis să lipsească nimic din cele ce se referă la direcția lui de liturgisitor și de păstor sufletesc.

Preotul nu se poate lipsi de distracții. Păstorul de suflete cu zel apostolesc, însă, se îngrijește ca distracțiile lui, întotdeauna, să fie în deplină armonie cu numele și chemarea sa. Nu folosește niciodată prea mult timp pentru ele. Mare răspundere apasă pe umerii aceluia preot, care, îndată ce i-se dă ocaziune, alergă după distracții și petreceri, fără să țină seamă, dacă ele cadrează sau nu, cu voința lui Dumnezeu.

Păstorul de suflete cu zel apostolesc e totdeauna treaz și cumpătat. Nu face uz, cu atât mai puțin abuz, de beături amănitoare, fiindcă știe, din experiența altor oameni, cât de ușor și cât de repede s'ar putea desvolta și în el înclinarea spre viciul beției. Beția ar ucide în sufletul lui dragostea pentru slujba preotească și ar reduce activitatea lui pastorală. Apoi, scandalurile pe care le-ar face, în stare de beție și banii risi-

piți pe beuturi, încă ar fi o mare povară pe conștiința lui. De aceea păstorul de suflete cu zel apostolesc își fixează anumite reguli de precauțiune. Astfel, în primii ani ai activității sale nu bea, de loc, beuturi alcoolice. Rachiu nu va bea niciodată, fiindcă aceasta e beutura cea mai favorită a depravaților. Cu cât va ști să se abțină mai des, cu atât mai puțin se va expune la aceea ca să fie subjugat de viciul beției, pe care e chemat să-l combată, cu cuvântul și cu pilda vieții sale.

S. Ș.

Despre ce să predicăm ?

În Dumineca IV. după Rusalii, 6 Iulie 1941, să predicăm despre credință.

„Credința este adevărarea (vederea) celor nădăjduite, dovada (cunoașterea sigură) lucrurilor celor nevăzute” (Evr. 11 v. 1). O *vedere* mai presus decât cea cu ochii trupești, o lumină văzută cu ochii sufletești; o *cunoaștere* nu cu mintea îndoelnică ci simțită și trăită (experimentată) cu inima. Celce crede întră deodată într'o lumină mare, făcându-se un „fiu al luminei” sau chiar „lumină” (Efes. 5 v. 8). Prin credință el vede pe Dumnezeu, toate cele făcute și făgăduite de El, și simte ca adevărate tot ce ne-a descoperit Dumnezeu. Credința este deci o *bogăție* a sufletului. Cine crede în Dumnezeu, acela vede și: nemurirea sufletului, deci continuitatea vieții după moarte, precum și judecata și răsplata de apoi. Având deschis acest ochiu al sufletului, cel credincios distinge cu ușurință: cele omenești de cele dumnezești; cele trecătoare de cele vecinice; și cele pierzătoare de cele folositoare pentru mântuirea sufletului. Credința dă aripi sufletului pentru a intra în cer și a gusta cele vecinice. Ea este deci un spor de viață, ba putem spune *singura viață a sufletului*, pentru că numai celce crede în Iisus Hristos acela cunoaște pe Dumnezeu și se face părtaş al vieții vecinice (In. 6 v. 47; 17 v. 3). Credem în tot ce ne-a descoperit (grăit) Dumnezeu prin: profeți, Iisus Hristos și Apostoli. Credința noastră creștină este pe scurt cuprinsă în *Simbolul Credinței* (Crezul).

Credința religioasă o primim în germene în botez, când Duhul Sfânt ni-o altoește în suflet. Ea trebuie apoi *păstrată* și *sporită* din sămbure prin: ascultarea (Rom. 10 v. 14) și citirea cuvântului lui Dumnezeu (II. Tim. 3 v. 15-16), prin *smerea* minții și prin *păzirea inimii curate*, singura prin care putem vedea pe Dumnezeu (Mt. 5 v. 8).

Două pricini sunt care slăbesc și ofilesc cre-

dința: *mândria* minții, care încearcă să se înalte deasupra adevărului dumnezeesc, făcându-se judecătorul lui, și *prihănirea inimii* prin patimi, care îi întunecă vederea acestui adevăr. Dumnezeu din dragoste se face cunoscut omului și *credința omului răsare tot din dragoste și încredere în El*. Dumnezeu își întipărește chipul în inima omului credincios, însuflându-i o putere mai mare de viață. Deaceea *credința se naște din inimă*, dar luminează și mintea și voința. Credinciosul *simte* pe Dumnezeu, îl *iubește* și se *încrede* în El, adică îi dă Lui inima sa, în care absoarbe, ca pământul ploaia, tot ce El îi comunică. Ceeace avem în noi prin credință, este deadreptul dela Dumnezeu. Fără credință nu este religie (raport de legătură cu Dumnezeu) pentru că: „Fără credință nu este cu putință să fim plăcuți lui Dumnezeu, căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că se face răsplătitor celor cari îl caută”. (Evr. 11 v. 6).

Pilde de credință sunt: *Avel* (Fac. 4 v. 4); *Enoh* (Fac. 5 v. 24); *Noe* (Fac. 6 v. 8); *Avraam*, care este numit *tatăl credincioșilor* (Rom. 4 v. 11, 16; Gal. 3 v. 7) pentru încrederea și ascultarea neșovăitoare față de Dumnezeu (Fac. 22 v. 16-18); *Sara* (Fac. 17 v. 19); *Jacob* și *Iosif* (Fac. 48 v. 15; 50 v. 24); *Moise* (Eș. c. 2-4) etc. iar în creștinism: martirii, mucenicii, sfinții, dreptii și cuvioșii. Toți aceștia au dovedit prin fapte credința lor, căci numai *faptele de iubire* dau viață credinței (I. Cor. 13 v. 2; Iac. 2 v. 26).

Roadele credinței, ce pot fi văzute în *viața credinciosului*, sunt: *razimul puternic* în fața oricărei încercări (Daniil, Iov); *eroismul* plin de lepădare de sine (Evr. 11 v. 32-38) și *setea de a răbda* pentru tot ce e bine și a muri chiar pentru dreptate, fiindcă cel credincios vede în aceste bunuri pe însuși Dumnezeu. Minunat este și *sfârșitul vieții* pentru cel credincios. Pentru el moartea este un liman, unde sufletul se desparte lin de trup spre a fi mai aproape de Domnul (II. Cor. 5 v. 7). Impăcat cu cele viitoare, nădejdea veghiază la căpătâiul celui credincios, deaceea el „adoarme”. (F. Ap. 7 v. 60; I. Tess. 4 v. 13).

Mântuitorul a săvârșit minunile Sale numai asupra oamenilor cari a găsit credință. Așa: a curățit un lepros (Mt. 8 v. 2-3); a însănătoșit pentru credința sutașului pe sluga acestuia (Mt. 8 v. 13); a vindecat pe slăbănog (Mt. 9 v. 2); a înviat pe fiica lui Iair (Mt. 9 v. 18); a scăpat pe o femeie ce suferea de scurgerea sângelui de 12 ani (Mt. 9 v. 21); a dat vederea la 2 orbi (Mt. 9 v. 29); a scăpat de demon pe fiica Hananienei (Mt. 15 v. 28), și alte multe cazuri. Pretutindenea se spune că credința a fost temelul minunii săvârșite.

*

Oricine, poate primi acest dar al harului dumnezeesc: credința, dacă *voește* să ajungă la lumină, dacă duce o viață cinstită, păstrându-și *inima curată*, și dacă *se roagă* lui Dumnezeu pentru ea.

Suntem datori: a sta tare în credință (I. Cor. 16 v. 13; L. Petru 5 v. 9); a ne lupta pentru credința Evangheliei (Filip. 1 v. 27; II. Tim. 4 v. 7; Iuda 3); a o mărturisi pe față (Mt. 10 v. 32; Rom. 10 v. 9); a imita pe sfinți în credință (Rom. 4 v. 12; Evr. 13 v. 7); și a ne ruga pentru înmulțirea ei (Mc. 9 v. 24; Lc. 17 v. 5). Iar grija noastră de căpetenie, ca creștini, trebuie să fie de a putea ieși din această viață cu credința întreagă, curată și nesdruncinată, adică având „sfârșit creștinesc” spre a putea zice, ca sf. apostol Pavel: „M'am luptat lupta cea bună; am ajuns la capătul drumului, *am păzit credința*, de aci încolo îmi stă înainte cununa dreptății” (II. Tim. 4 v. 7-8).

Cântec valah

*Își zornăe toți munții armurile
Freamătă codri — pădurile;
Tresar din somnul veciei străbunii,
Cresc patimi în brazi, se răsvrătesc gorunii.*

*Hăue prin veacuri văile
Carpații își aprind văpăile;
Tremură fluerul suspinând doinele,
Abătut — păstorul plânge cu stânele...*

*— Neam valah, incingeți aprig armurile
Să 'nspăimânți dușmanii — adâncurile;
Inflorește destine pe marginea zilelor triste
Cu victorii mari și ametiste!*

Gh. I. Crețu

Cărți

Theodor E. Melnicov: De unde a provenit credința în Dumnezeu? Dispută publică în Rusia Sovietică. Traducere din limba rusă de Pr. Gh. Armașu. Bârlad 1941, 61 pagini, preț 60 lei.

Autorul acestei lucrări populare de o foarte mare însemnătate apologetică a fost director la Institutul Teologic-Normal din Moscova, redactor al revistei „Biserica” și un mare luptător împotriva ateismului. Urmărit și prigunit mereu, în 1931 s'a refugiat în România, unde și-a tipărit în limba rusă mai multe lucrări de cuprins apologetic.

În lucrarea de față ne înfățișează o foarte interesantă discuție între doi bezbojnici și un țaran rus pe tema originii credinței în Dumnezeu.

Agitatorii antireligioși susțin că religia este o superstiție, născocită de oamenii primitivi, din cauza fricii și ignoranței. Dumnezeu nu există; există natura care crează toate, există instincte, luptă pentru existență, acțiuni chimice și mecanice, forțe oarbe care lucrează în Univers și explică totul.

Prin întrebări și răspunsuri simple dar ingenioase, țaranul credincios arată cât de superficiale sunt părerile ateilor, apoi descrie înțelepciunea divină și legile raționale care conduc lumea. Iată de pildă albinele, fără să învețe geometria știu să formeze celule perfect simetrice, fără să învețe economia politică au diviziunea muncii și fără să învețe chimia știu să facă ceara și mierea care trebuie să conțină, ca să nu se strice, exact 25% apă. Instinctul nu poate să le învețe astfel de lucrări, care evidențiază existența unei rațiuni conștiente și universale, iar el e orb.

Darvinismul, cu teoria selecțiunii și cu lupta pentru existență, nu explică varietatea lucrurilor și armonia lumii, căci evoluția nu crează nimic nou, ci numai perfecționează. Din urzică tot urzică iese, din trandafir tot trandafir, din albină tot albină și din animal tot animal. Natura nu crează nici scopuri, nici legi, nici planuri. Toate acestea sunt privilegiul unei Ființe spirituale, conștiente și raționale. Natura presupune ceva creat. În toate componentele ei, căci e divizibilă la infinit (soare, lună, pământ, pomi, ghetari, flori, molecule, atomi), nu elaborează legi, nici scopuri, nici planuri, ci se supune lor. Ea este plină de taine și de minuni, cum sunt instinctele paserilor, albinelor și animalelor, magnetismul, electricitatea, formarea celulelor vii, etc. Natura e materie, conglomerat de elemente și forțe mecanice, fizice și chimice, e oarbă și inconștientă, și totuși în atâtea din lucrările și aspectele ei se descopere și evidențiază forțe conștiente, spirituale și raționale. Unde este forța, conștientă și rațională, când analizăm elementele materiei, dar cine poate să o tăgăduiască atunci când vorbim de viața din embrion, de construcția ochilor, de formarea celulelor vii, etc.? În zămisirea și dezvoltarea unei ființe înainte de naștere, în puiul din ou, există un plan, un scop rațional, dar nu există nicăiri lupta pentru existență, obișnuință sau adaptare la mediu.

În celula embrionară, infinit de mică, dar compusă din cca 70 milioane de molecule, se cuprinde omul întreg. De unde planul, de unde forța de viață și dezvoltare, când analizată de aproape ea nu ne vorbește decât de elemente anorganice: fier, fosfor, etc? Cine a pus în mișcare cele 70 milioane de molecule, din care se compune, cine

i-a dat imboldul spre creație, când pentru celule ai nevoie de molecule, pentru molecule de atomi, electroni, etc?...

Așa după cum o carte vorbește despre înțelepciunea unui autor, în palat despre ingeniositatea unui arhitect, și o mașină despre priceperea unui mecanic, tot așa și lumea cu planurile, legile, lucrările și scopurile ei ne desvăluie existența unei Puteri care este conștientă, rațională și atotștiutoare. Dacă în lume nu ar exista legi eterne, planuri perfecte și scopuri precise — toate raționale, stăpânul lumii ar fi haosul. Dar întrucât toate există în ordine și armonie, există un Dumnezeu, principiul vieții și al rațiunii conștiente.

Prin urmare, credința în Dumnezeu nu a fost inventată de sălbateci, ci a fost sădită în sufletul omului dela început de Dumnezeu Făcătorul, ca și plantă în sămânță și este proprie nu numai primitivilor, ci și figurilor celor mai alese ale omenirii. Creaturile vorbesc despre Creator. Ateii negându-L sunt ignoranți și „deșerți din fire”, căci, pornind dela frumusețea naturii și dela bunătățile văzute, nu văd pe Celce le-a făcut „toate întru înțelepciune” (cf. Ps. 103, 25; Înțelepc. 13, 1—9; Rom. 1, 18—20).

Părintele Gh. Armașu, refugiat și el din Basarabia, a adus un foarte prețios serviciu literaturii noastre religioase, traducând atât de bine lucrarea profesorului T. Melnicov. Scrisă într'un stil clar și simplu, într'o logică dreaptă și convingătoare, ea este de mare folos muncitorilor, elevilor, studenților și tuturor intelectualilor cari au o credință în doelnică. E una dintre cărțile de cea mai mare actualitate și care merită o cât mai largă răspândire.

Tiron Albani: Un petec de Asie în Europa. Diecezana Arad 1941, 84 pagini, prețul 50 lei.

O carte, despre suferințele Românilor din timpul apropiat, care se ceteste pe nerăsuflăte. Autorul vorbește despre ele în chip de povestire, care zgudue până la revoltă.

O recomandăm tuturor cetitorilor cu toată căldura și totodată reținem și subscriem din cuprinsul ei cuvintele de foc, luate din gura preotului Stanciu:

„Păcatele mari ale popoarelor și conducătorilor lor totdeauna au fost urmate de mânia Tatălui ceresc. Sub pedeapsa divină popoarele ori s'au îndreptat, ori au pierit...” (p. 8).

Informațiuni

■ **Războiul sfânt al României**, pornit alături de glorioasa armată a Germaniei, împotriva

bolșevismului — care-i cel mai mare dușman al lumii — în frumoasa dimineață a Duminecii din 22 Iunie 1941, a pus față în față cele mai formidabile armate pe cel mai mare front pe care îl cunoaște istoria pământului.

Înainte de a începe focul, d-l general I. Antonescu a adresat țării o proclamație și armatei un ordin în care li ordonă să treacă Prutul „pe drumul biruințelor lui Ștefan cel Mare” pentru a zdrobi bolșevismul și a face poporului nostru și lumii „dreptate creștină”.

— „Ostași, înainte!” (Comandă Generalul).

Vă luptați pentru gloria neamului.

Să murim pentru vatra părinților și a copiilor voștri.

Să cinstiți prin vitejia voastră amintirea lui Mihai Vodă și a lui Ștefan cel Mare, amintirea eroilor căzuți în pământul veșniciei noastre cu gândul sfânt la Dumnezeu.

Să luptați pentru desrobirea fraților noștri, a Basarabiei și Bucovinei, pentru cinstirea bisericilor, a vieții și a căminurilor rostogolite de păgânii cutropitori.

Să luptăm pentru a ne răzbuna umilița și nedreptatea.

Izbânda va fi a noastră.

La luptă.

Cu Dumnezeu înainte...”

Vestea deslănțuirii războiului a unit și aprins sufletele Românilor într'o însuflețire eroică și unanimă. În dangătele clopotelor dela toate bisericile la ora 11 $\frac{1}{2}$ toată țara s'a oprit în tăcere, a căzut în genunchi și a implorat în lacrimi și în rugăciuni fierbinți ajutorul lui Dumnezeu. Este a doua oră, în curgerea unui an, când România, sub conducerea marelui general creștin I. Antonescu în genunchiază smerită în fața lui Dumnezeu pentru a-i cere în suspine adânci grația mântuitoare.

După Sf. Liturghie în toate bisericile s'au făcut slujbe și rugăciuni speciale, pentru vremea de războiu și s'au rostit cuvinte de însuflețire și îmbărbătare.

La Arad, în Catedrală, Tedeumul a fost servit de P. S. S. Părintele Episcop Andrei, asistat de șase preoți și doi diaconi, în prezența corpului ofițerilor români, a reprezentantului armatei germane și a unui public foarte numeros.

După slujbă P. S. Sa a predicat cu avânt și cu înțelepciune profetică despre încercările prin care am trecut anul trecut și birunțele care ne așteaptă în viitorul apropiat. La polihroane s'a cântat „Imnul Regal”, apoi „Deșteaptă-te Române”.

După serviciul divin, la Teatrul Orașului și pe străzile principale, în fața Prefecturii, a Primăriei și a comandamentului german s'au făcut mari și însuflețite manifestații pentru M. S. Re-

gele. Mihai I. chemat să împlinească testamentul voevodului Mihai Viteazul, pentru, dl gen. I. Antonescu Conducătorul armatei româno-germane și pentru marii noștri aliați.

În fața Episcopiei mulțimea a cântat în genunchi „Cu noi este Dumnezeu“... și a ascultat cuvântul ocazional rostit de P. S. S. Părintele Episcop Andrei.

Ziua de 22 Iunie 1941 rămâne în istoria României și a lumii o zi de o importanță pe care numai viitorul o va putea sublinia deajuns.

■ **I. P. S. S. Mitropolitul Gurié** al Basarabiei a fost achitat de orice vină de către Înalta Curte de Casație și Justiție. Astfel calvarul I. P. Sfinției Sale, de patru ani de zile, se sfârșește. Sf. Sinod, în ultima sesiune luând cazul în discuție, i-a ridicat suspendarea.

Satisfacția I. P. Sfinției Sale va fi cu atât mai mulțumitoare, cu cât va putea în curând să-și ia postul în primire la Chișinău și să vestească din nou basarabenilor cuvântul cel mângâietor și mântuitor al credinței creștine.

La Tedeumul organizat de bucovineni și basarabeni în biserica Universității din Capitală, cu prilejul începerii războiului nostru sfânt, I. P. Sfinția Sa a adresat poporului ingenunchiat, pe lângă binecuvântarea arhierescă, următoarele cuvinte de vădită însemnătate istorică și morală:

„Mi-am luat bătrânețele și toiagul și am plecat din Basarabia alungat de păgâni. Am vrut să rămân cu turma credincioșilor mei dar am fost batjocorit și alungat.

Am petrecut un an de post și rugăciuni și m'am rugat pentru mântuirea țării noastre de blestemul comunist.

Dumnezeu e mare și nu poate răbda ca răul și nedreptul să domnească. Astăzi, când ziua mare a desrobirii a venit, să rugăm pe Cel de Sus să fie cu noi și să ne legăm prin jurământ, ca de astăzi să sălășlujească între noi dragostea lui Hristos pentru pacea și fericirea sufletelor noastre, căci Domnul nu va lăsa viața dreptilor în mâna păcătoșilor“.

■ **Examenul de calificare** al absolvenților Academiei noastre teologice, s'a ținut precum am anunțat în 20-21 Iunie 1941, sub președinția P. S. S. Părintelui Episcop Andrei.

S'au prezentat la examen opt studenți, dintre cari d-nii Gh. Lițiu, Al. Bălașiu și I. Triponescu au obținut nota: foarte bine, iar d-nii Fl. Coraș, I. Coste, Gh. Crețu, Ilie Itineanțu și Vasile Mihăilă nota: bine.

■ † **Il. Versigan**, fost învățător confesional și director școlar pensionat, a decedat la Arad Miercuri în 25 Iunie 1941, în vârstă de 78 ani.

Pentru zidirea bisericii din Aldești, unde a fost învățător și cantor, a lăsat suma de 25.000 lei. Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească.

■ **Un moment senzațional** în desfășurarea războiului contra bolșovismului este făgăduința Angliei iudeo-plutocrate de a da tot sprijinul său militar și politic Rusiei iudeo-comuniste.

Anglicanii au dat mâna cu ateii, plutocrații capitaliști cu comuniștii anticapitaliști, lorzii aristocrați cu bolșevicii bandiți și teroriști.

Ce vom zice?!
Să piară sămânța unor astfel de conducători de popoare, cu numele și cu moravurile lor cu tot.

■ **Dăruiri.** Primăria comunei Milova a dăruit pentru continuarea edificării bisericii ort. rom. din localitate suma de lei 22.000 iar dl Traian Givulescu pentru înfrumusețarea ei, o icoană în preț de 800 lei. Laudă lor.

Sfânta Episcopie ort. rom. a Aradului.

Nr. 3068/1941.

Ordin circular

Comunicăm în copie ordinul Ministerului Cultelor Nr. 352M din 24 Iunie a. c.:

Copie. „Vă rugăm trimiteți urgent tabloul nominal de preoții cei mai destoinici originari din Transilvania, Muntenia și Oltenia cari ar putea fi trimiși la parohiile vacante din Basarabia și Bucovina de Nord, imediat după eliberarea acestor provincii. p. Ministrul Culturii Naționale și al Cultelor, ss. Sandu“.

Invităm pe C. Preoți și pe candidații de preoție cari doresc a merge ca preoți în Bucovina de Nord și Basarabia a Ne încunoștința până la 6 Iulie a. c.

Arad, la 26 Iunie 1941.

Consiliul Eparhial

Nr. 3110/1941.

Concurs

Se publică concurs din oficiu, cu termen de 15 zile, pentru îndeplinirea următoarelor parohii vacante:

1. **Barațca**, protopopiatul Radna.

Venite:

a) salariul dela stat,
b) stolele legale.

Parohia este de *clasa a treia*.

2. **Budești**, protopopiatul Gurahonț.

Venite:

a) salariul dela stat,
b) stolele și birul legal.

Parohia este de *clasa a treia*.

3. **Guravăii**, protopopiatul Gurahonț.

Venite:

- a) salariul dela stat,
b) stolele și birul legal.
Parohia este de *clasa a treia*.

4. Poiana, protopopiatul Gurahonț.

Venite:

- a) salariul dela stat,
b) stolele și birul legal.
Parohia este de *clasa a treia*.

5. Șoimuș-Buceava, protopopiatul Gurahonț.

Venite:

- a) grădina parohială în Buceava,
b) sesia parohială de 4 jughere,
c) birul și stolele legale,
d) locuința în edificiul școlii confesionale,
e) salariul dela stat.
Parohia este de *clasa a treia*.

Se publică concurs din oficiu, cu termen de 30 zile, pentru următoarele parohii decretate vacante de Consiliul Eparhial:

1. Adea, protopopiatul Chișineu-Criș.

Venite:

- a) Sesia parohială de 16 jugh.,
b) Casă parohială,
c) Stolele legale, și
d) Salariul dela stat.
Parohia este de *clasa a doua*.

2. Aldești, protopopiatul Ineu.

Venite:

- a) Sesiunea parohială de 32 jugh.,
b) Casă parohială,
c) Stolele și birul legal,
d) Salariul dela stat.
Parohia e de *clasa a doua*.

3. Miniș, protopopiatul Arad.

Venite:

- a) Sesia parohială de 32 jugh.,
b) 2 cănepiști și 8 drepturi de pădure și izlaz,
c) Casă parohială,
d) Stolele și birul legal,
e) Salariul dela stat.
Parohia e de *clasa primă*.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare, sunt a se înainta Consiliului Eparhial din Arad.

Preoții numiți la aceste parohii vor achita impozitele după beneficiul preoțesc din al lor.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial dela 12 Iunie 1941.

† Andrei
Episcop.

Traian Cibian
consilier, referent eparhial.

Nr. 2981/1941.

Se publică concurs pentru întregirea postului de *impiegat cl. II* la Cancelaria Episcopiei ort. române din loc.

Reflecții la acest post trebuie să întru-nească toate condițiile cerute de Statutul func-

ționarilor publici, aplicabile funcționarilor bisericesti, precum și condițiile legilor și regulamentelor bisericesti în vigoare și să fie ort. român.

La cererile concursuale se vor anexa următoarele acte:

1. Certificat de cetățenie;
2. Extras de naștere dela oficiul stării civile și extras de botez;
3. Extras din matricula stării civile, dacă candidatul este căsătorit;
4. Extrase din matricula stării civile pentru cei născuți dacă candidatul are copii;
5. Certificat de moralitate, dovedind că candidatul are purtare morală bună, că n'a fost condamnat pentru infracțiuni împotriva ordinii publice și siguranței Statului și că nu a fost destituit, sau pus în disponibilitate din alt serviciu public;
6. Certificat școlar din care să reiasă că este licențiat în teologie sau cel puțin absolvent al unei Academii teologice;
7. Certificate de serviciu;
8. Act despre situația militară;
9. Certificat medical eliberat de un medic oficial și

10. Declarație de avere a candidatului, a soției și a copiilor săi.

Având în vedere dispoziția Ministerului Culturii Naționale și al Cultelor, Direcțiunea Cultelor Nr. 11076/1941 la acest post numai cleric refugiat poate reflecta.

Cererile concursuale se vor înainta Consiliului Eparhial până la 31 Iulie a. c., concurenții având a se supune unui examen, pe baza căruia pot fi numiți, conform Regulamentului pentru întregirea funcțiilor administrative ale Episcopiei.

Data ținerii concursului se va comunica la timp celor cari au înaintat cereri concursuale.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial dela 19 Iunie 1941.

Consiliul Eparhial.

Licitație minuendă

Consiliul parohial ort. rom. din comuna Buhani jud. Arad, p. u. Dezna, pe baza planului și devizului aprobat de Ven. Consiliu Eparhial prin Nr. 2309/1940, publică licitație minuendă cu oferte închise pentru pictarea sf. biserici, pe ziua de 6 Iulie 1941 în localul casei culturale din loc.

Planul și devizul de spese care este de 80.000 lei, se poate vedea la Oficiul parohial din loc.

Consiliul parohial își rezervă dreptul de a încredința lucrarea aceluia, în care are mai multă încredere fără considerare de rezultatul licitației.

Licitanții vor depune 5% garanță. Spese de deplasare licitanților nu se vor da.

Buhani, la 15 Iunie 1941.

2-2

Consiliul parohial